

Libris.RO

Raze din zare. Urme din trecut

Copyright ©2020 Editura Berg

Copyright ©2020 Natalia Izabela Anghel Băjenaru

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANGHEL BĂJENARU, NATALIA IZABELA

Raze din zare : urme din trecut / Natalia Izabela Anghel
Băjenaru. - București : Berg, 2020
ISBN 978-606-9036-66-2

821.135.1

ISBN 978-606-9036-66-2

www.edituraberg.ro

e-mail: redactia@edituraberg.ro

NATALIA IZABELA ANGHEL BĂJENARU

RAZE DIN ZARE

URME DIN TRECUT

Editura Berg
București 2020

CUPRINS

I INTRODUCERE	/ 9
II VALOAREA PRISPEI	/ 13
III DESPRE VIAȚĂ	/ 21
IV ATINGEREA VÂRFULUI	/ 32
V PRIMA SEPARARE	/ 44
VI FEMINITATEA	/ 54
VII GÂNDURI DIN TRECUT	/ 62
VIII PUTEREA CETĂȚII	/ 69
IX LEGENDA VÂRFULUI	/ 83
X FIRUL ÎNCURCAT	/ 90
XI FORȚA AMINTIRILOR	/ 101
XII ÎZVOR DE GELOZIE	/ 117
XIII LA APUS	/ 130

Bunica o cuprinse cu privirea și scutură ușor din cap, semn că pricepuse ce i se întâmplă Karinei, întrucât ea cunoștea cel mai bine vraja dealului.

Crescuse în jurul lui și cu legendele sale.

Îi știa harul, dar și puterile.

Acel vârful nu era doar despre miraj și seducție. Bunica îl știa drept un mod de trai și o existență a vieții, fiind în armonie cu dinamica ce i se așternuse între minte, trup și suflet de-a lungul vieții, având ca reper îndemnul tacit al vârfului.

Această oglindire i se înfăptuise bunicii drept un reper existențial, și așa își dorea să-l transmită mai departe.

O bucură nespus atracția Karinei pentru acesta.

– Nu-i așa că îți provoacă o mare emoție?

Karina confirmă printr-o înclinare a capului, fără a-și muta privirea de la el.

– De ce fascinează atât de tare? o întrebă și Karina.

– Are puteri magice, însă nu oricine le poate simți!

Bunica se așeză pe prispă lângă ea pentru a privi împreună măreția vârfului.

II VALOAREA PRISPEI

Prispa era un loc de care ea nu se putea desprinde. Acolo, simțea cum sufletul i se așază în straturi și se scaldă în lumina vremurilor pierdute în timp. Prispa pare a fi un balcon al sufletului, în care se ecranizează lumea internă.

– Ce frumoasă și primitoare este prispa!

– Chiar așa, bunica! De ce au casele prispă?

Bunica râse cu blândețe.

– Prispa reprezintă oglinda casei! Prin prispă și din prispă se văd și cele mai întunecate, dorite și neîmplinite gânduri.

– Adică te pune față în față cu propria închipuire?

– Da, este un loc de recunoaștere a neputințelor, dar servește și drept oază pentru refacerea neputințelor. Aici, trecutul îmbrățișează prezentul și devine liant pentru viitor.

Descrierea bunicii ilustrează atât de bine principiul refuzării, în care pulsionile refuzate de Eul conștient sunt retrimise în inconștient, îmbrăcând astfel forma unor tensiuni intrapsihice.

– Prispa este despre suflet și gânduri, conchide bunica. Dar, nu te teme! Hai să-ți prezint gospodăria!

Karina rămase agățată în acel vârful de deal și pradă dialogurilor interne. Felul în care bunica i-a descris prispa o aruncă într-o călătorie în jurul sinelui copil din trecutul îndepărtat.

– Mi-aș dori să mă întorc în timp, și să mă regăsesc pe mine copil. Ce mult m-aș îmbrățișa!

Îmbrățișarea face minuni, tocmai ce îi arătase și bunica.

Mă gândesc cu admirație la acel copil care știa să-și construiască propria existență în existența altora, și nu-i păsa de nimic. Reușea să dizolve condiționările vieții în mod spontan și natural, fără să se împiedice de acestea.

El trăia doar pentru mirosul cald al apusului de vară și finețea colbului resimțită pe tălpile goale.

Se înfrupta cu poftă din bucuriile vieții, fără să-și pună întrebări purtătoare de incertitudini. Acel copil avea zâmbet, mult zâmbet, și părea că cineva îl învățase să trăiască pentru și prin zâmbetul său. Știa să se iubească pe sine, trăia pentru sine și nu se temea că nu va fi iubit. Avea ceva din blândețea bunicii și vise temerare. Nu cunoștea limitele spațiului, timpului ori a neputinței.

Știa că râsul este izvorul forței sale și nu se temea să-l exprime. Deși mergea cu tălpile goale, nu se simțea niciodată dezgolit. Dimpotrivă, simțea conexiunea pământului și se bucura de căldura acestuia. Doar prin bucurie simțea că-și poate exprima prețuirea pentru căldura sa.

Între tălpile sale și căldura pământului a existat multă vreme un schimb energetic și de prețuire reciprocă. Așa învățase acel copil să-l simtă și să-l prețuiască pe celălalt. Așa descoperise el *empatia!*

– Cine să-i fi pus lui bariere, granițe, când alerga cu privirea spre zare, cât era ziua de mare și câmpul de întins?

Era fascinat de întinderea câmpului, știa ce înseamnă roadele câmpului și că nimic nu răsare dacă locul nu a fost îngrijit și sădită doar sămânța potrivită. Știa că există un timp pentru toate și învățase că trebuie să respecte asta. Fiecărui timp îi este rezervată o etapă din viață și nimic mai mult.

Când infinitul cerului găzduia nori cu diferite forme care se schimbau odată cu gândul, știa că este de ajuns să gândească

ceva trist și norii căpătau forma unor balauri sau a unor lucruri înfiorătoare. Și începea a se teme!

Apoi, împins de înțelepciune, înlocuia gândul trist cu unul fericit, iar formele norilor căpătau forme pozitive.

Așa descoperise rolul percepției noastre asupra întregii lumi, dar și rolul omnipotenței.

Și se simțea puternic, cel mai puternic!

Își reamintea adesea că forța gândului său poate schimba forma norului, iar asta îl liniștea și amuza totodată. Astfel, se asigura că poate face multe lucruri.

Se simțea stăpân pe sine și pe viață, iar asta îi aducea fericire.

Știa că râsul său zglobiu și zgomotos nu poate fi oprit.

Știa că ceilalți copii îi sunt doar semeni și nu trebuie să se abată de la valoarea sa pentru a-i cuceri.

Copilăria era despre el, și învăța din tot ce se putea.

Datoria pentru el consta doar în promisiune. Știa că promisiunea, odată făcută, devine datorie sigură și se ținea cât putea de asta.

– Nu promite niciodată lucruri care îți depășesc putințele, altfel vei produce deziluzii, spunea el.

Știa și să privească chipul oamenilor, așa cum știa când cineva plânge de fericire sau de tristețe; pur și simplu știa!

– Tare aș vrea să întâlnesc copilul de altădată și să mă învețe calea scurtă spre fericire!

După o întregă cugetare, Karina se lăsă purtată de pașii bunicii de-a lungul gospodăriei. Tot ce gândea acum era despre bucurie și întoarcerea spre trecutul care aștepta să devină liant pentru viitor, așa cum o asigurase bunica.

Dar nu era nerăbdătoare și nici prea doritoare, ea avea nevoie de sine și de un timp pentru sine.

Karina cunoștea bine treptele vieții așa cum își cunoștea și propriile răni, și nu se temea de propria oglindă, cum nu se temea nici de viitor.

În mijlocul curții își dăduseră întâlnire cu viața cinci pui de găină, care se încăpățânasera să răzbească din găoacea rece.

– Bunica, totuși ce l-a făcut pe acest pui să răzbească?

– Vocea inimii!

Ea dă sensul vieții, și dacă ai un sens, nimic nu-ți poate pune la încercare rolul în viață.

– Vezi tu, lupta pentru viață înseamnă lupta pentru sine! Și dacă nu-ți susții centrul, uiți să te iubești pe tine. Iar asta ar fi o nedreptate! O nedreptate pe care alegem să o facem față de noi înșine, accentuă bunica.

– Încearcă să-ți ascuți inima, și vei vedea că totul devine explicabil!

– Da, bunica! i-am cunoscut puterea, acum îi știu și sensul.

Karina se agățase de brațul bunicii, îndreptându-se spre Ana, care le strigă din prag:

– Dar, haideți să ne așezăm la masă!

– Să mergem! continuă bunica cuprinsă de regret că discuția va trebui amânată.

Cu inima plină de iubire și nerăbdare, bunica pregătise o sumedenie de bunătați pentru masa de prânz. Era mulțumită tare!

O priveai și te hrăneai prin ochii ei, atât de împlinită era!

– Dar, cui să-i pese de bucatele de pe masă, când acestea erau înșiruite în sufletul ei deschis, din care dădea fiecăruia câte o bucată?!

Cealaltă bunică

În timp ce bucatele dispăreau una câte una și cu rapiditate de pe masa întinsă, de afară se auzeau câțiva pași și o voce la fel de caldurosă. Era sora bunicii și sursa mirosului de cozonac, care i-a trimis pe toți cu gândul la o mare sărbătoare. Stătea la două case distanță, însă mirosul de cozonac avea atâta putere, încât te arunca într-o temniță închisă fedeleş, din care puteai scăpa doar cu o bucată de cozonac, parol!

– Dar, vino! Uite, ne-am strâns cu toții! o întâmpină bunica Anei.

A urmat apoi obișnuita și mult așteptata rânduială a îmbrățișărilor care îi cuprinsese pe toți într-un val de bucurie.

Dar Karina rămase cumva deoparte, privind cum aceste apropieri reprezentau de fapt apropieri de sine. Pentru că nu ai permite o apropiere fizică, dacă nu te poți apropia și de tine însuși, și înțelegea cât de împăcați erau aceștia cu propriul sine.

– Din clipă în clipă, vor sosi și copiii mei de la București! spuse bătrâna cu mândrie.

Știm, le venea să strige în cor, mirosul de cozonac a fost vestitorul!

– Nu pot sta mult, dar vă aștept pe toți la mine.

La plecare, bătrâna o zări pe Karina. O privi atent și o îndrăgi pe loc. Parcă devenise parte din ființa ei. Dorindu-și să o simtă mai aproape, o invită la ea să o servească din primul cozonac.

Karina savură din plin bucata de cozonac primită, iar bătrâna încercă să o cunoască mai bine, prin întrebări bine ticluite.

– Ești o fată tare frumoasă, iar bunătatea pare că nu îți e deloc străină.

Karina roși puțin, însă se lăsa purtată de curiozitățile bunicii.
 – Mă uit la tine și văd un suflet bun, dar însetat de cunoaștere și recunoștință!

Karina ascultă și se întrebă de unde avea să știe bătrâna ce lupte seculare au fost purtate pentru această cauză, numită *recunoștință*?

– Ah, recunoștința, gânguri Karina, aprig dușman când îi pierzi măsura!

Karina învățase să trăiască din și prin recunoștință, doar spre mulțumirea altora, din clipa în care se pierduse de acel copil care nu cunoștea limite și frică de nimic.

Cândva, pentru el albastrul întins al cerului semnifica doar calea spre sine, însă acum devenise calea spre celălalt, înlănțuindu-i simțirea! gândea ea cu obidă, în timp ce o lacrimă se desprinsese din ochii ei mirați.

Odată scăpată, lacrima își urma cursul spre bărbia ușor ascuțită, oprindu-se chiar pe rana rămasă necicatrizată.

Bătrâna regretă că afirmațiile făcute au provocat întristarea și îngândurarea Karinei.

Șirul gândurilor fu însă oprit de zgomotul unui motor de mașină, moment în care bătrâna tresări.

– Au venit! spuse ea cu fericire.

Trase cu nerăbdare o vestă pe ea și merse să îi întâmpine.

Dincolo de poartă erau parcate două mașini. Veniseră fiul cu nepoții și strănepoții bătrânei. În câteva clipe, zumzetul vocilor intrase în competiție directă cu zumzetul albinelor, care roiau în jurul sutelor de zambile.

Karina surprinse și aici aceeași curtoazie și aceeași rânduială a îmbrățișării, exact ca la cealaltă bunică.

Bătrână o prezentă pe Karina, și-i anunță că se află în vizită la sora ei, dar că mirosul de cozonac a adus-o în casa ei, și că îi este tare dragă.

Dintre toți, nepotul cel mare, Vladimir, un bărbat de patruzeci ani, înalt, frumos, care știa să-și folosească inteligența cu șarm, părea că rătăcește pe chipul Karinei.

Era complet lipsit de speranța că va găsi un loc sigur pe chipul ei, loc în care să-și oprească privirea fără a-i tulbura ființa.

Divorțase de două ori și se înstrăinase de iubire, pentru care își pierduse sensul sau, dimpotrivă, nu-l găsisese niciodată ori nu-și dorea să-l găsească. Dar atracția pentru Karina urma să nu îl lase indiferent și avea să îl arunce într-o luptă crâncenă, ce îl va face să penduleze între simțire și negare.

Au rămas așa, conectați preț de câteva minute, până când o albină curioasă s-a așezat pe gâtul lui Vladimir, care prin acul ei fermecat l-a redat realității, spre amuzamentul tuturor.

Însă corpul îi rămase captiv în privirea ei, iar el stătea, stătea și privea cum ea aluneca în ființa sa.

Valul emoției ce-l brăzda căpătase acum conturul unei zile de cuptor, care te mângâie în zori, te arde la amiază și te îmbie la apus. Karina declanșase adevărate mișcări telurice în inima lui, ce aveau să se repete într-o succesiune greu de înțeles și de stăpânit.

El simțea cum toată seva corpului aluneca spre falangele ce-i strângeau ei mâna. Se gândea îngrozit că la o simplă mișcare a degetelor seva poate fi eliberată din strânsarea mâinii, pentru că acolo se cuibărise, iar el se va goli pe loc de sevă.

Totul părea desprins dintr-o lume demonică.

Dar asta simțea el, și se temea și el!

Karina zâmbea neconținut și nu se sfia să râdă zgomotos atunci când simțea. Emană bucurie și te invita în dansul bucuriei, iar asta îl speria pe Vladimir, care pierduse orice formă de control.

Karina avea treizeci și opt de ani și divorțase în urmă cu doi ani, după cincisprezece ani de căsătorie. Deși era de o frumusețe impresionantă, în acești doi ani niciun bărbat nu a putut să-și facă loc în viața ei.

Se câștigase greu pe sine și nu era dispusă să se piardă, iară. Însă, Vladimir avea ceva căruia rațiunea i se opunea cu ardoare, dar căruia simțirea îi dăduse deja acordul.

Corpul o anunță că Vladimir nu va trece prin viața ei fără să semene un sens.

Și Vladimir simțea asta!

Când bătrâna i-a prezentat, iar ea i-a întins mâna, a simțit cum și-a atins cea mai intimă parte din sine, și că mâna i se lipise la propriu de mâna Karinei. În tot acest timp, milioane de celule se pregăteau să devină o singură celulă, iar el se simțea în derivă.

Nu știa nimic despre ea, dar o cunoștea atât de bine!

Toate acestea erau semne ce prevesteau că această întâlnire nu va rămâne fără ecou.

– Astăzi se conturează o zi în care emoția, emoția pură și autentică va răzbate ca puiul din găoace, spuse bunica în șoaptă, privind la cei doi.

– Va fi o zi despre lacrimi și îmbrățișări, spuse și Karina.

III DESPRE VIAȚĂ

Zăbovise deja câteva ceasuri acolo și Karina se gândi că ar fi bine să se retragă. Se gândea că și bunica Anei îi simte lipsa, știind că vor pleca în câteva ore spre București, așa că își pregăti retragerea spre casa Anei.

– Mulțumesc mult pentru cozonac, bunica! Mi-a umplut sufletul de bucurie și mi-a răsfățat papilele, a fost ca-n povești!

– Rămâi cu noi la masă! o rugă bunica.

– Nu pot, sunt așteptată acasă. Deja am stat prea mult, continuă Karina, având inima strânsă de emoție.

– Vă las să vă bucurați de masă împreună!

Dar Karina nu-și dorea să plece, așa cum nici Vladimir nu-și dorea să-i vadă pașii îndepărtându-se de el.

Bătrâna îi prinse mâna în palmele sale, o privi cu bucurie și o rugă din nou:

–Te rog, Karina! Nu ne lua această bucurie!

Karina acceptă întrucât știa că bucatele de pe masă aveau să fie hrană pentru sufletul ei și al lui Vladimir.

Deodată, din ochii bunicii se desprinseseră două lacrimi a căror greutate îi desfăcea inima în zeci de straturi, iar tristețea ei se strecurase și în sufletul Karinei.

Bătrâna își exprimă durerea că Vladimir nu are inima împăcată. Deși spera cu toată ființa, nu credea să-l mai vadă fericit.